

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

№12-1

СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

Сергій Жадан

про «Собак, Дереша
та іншу сучасність

Стор. 4-5

26 хвилин із Гострословами

Стор. 5-6

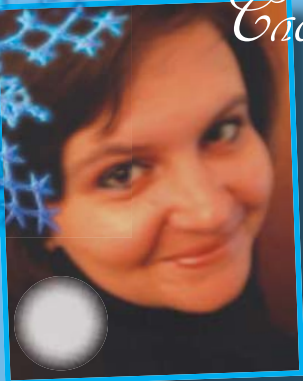
**Курильна
роута світу**

Стор. 20

DJ SPARTAUQUE
BLONDE
rules the **WORLD!**

Стор. 8-9

Слово редактора

Ось і додрукувалися ми до закінчення 2008. Грудень для «Птахи» – не просто один із 12 місяців: саме в цей час журнал святкує свій **День народження**. Торт із однією запаленою свічкою – непоганий привід для втіхи))) А разом із тим перша річниця – це така собі муза для подальшої творчої роботи і самовдосконалення. Отож, зі святом і нас, і Тебе, любий читачу!))))

А тим часом зима взагалі щедро на свята. **Катерини і Андрія несуть по торбі розваг і сміху**, присмачених чарами. Є у цих святах щось таке, що з'єднує нас із минулими поколіннями: оті традиції, нанизані на нитку століть, оті ворожіння, що відтворюють завісу загадкового майбутнього. Усе – наче своєрідний таємний ритуал, здатний розсувати часові рамки...

А далі – **свято Миколая**, із запихом дитинства, із тестами на слухняність /чи навпаки/, жменями радості та, звісно, миколайчиками. У цей день /чи цю ніч/ треба мати готові для подарунків чобітки, шкарпетки, подушки, а головне – серця, адже свято приходить лише до тих, хто на нього чекає, і хто його впускає. А ще – вміти не забувати про тих, кому в цей день потрібен саме Твій подарунок, спробувати себе, так би мовити, у ролі Миколая. Адже віддавати так само важливо, як і отримувати. Може, Святий Миколай, як ніхто інший, знав це золоте правило, тому й досі пам'ять про нього асоціюється у нас із душевними теплом, світлом і посмішками?)

Від Миколая вже рукою подати і до **Нового року**. Тоді у занадто емоційних починаються напади

передноворічного синдрому :-). Це коли морально готуєшся до... не просто свята, а дива, коли від знайомих акордів новорічних пісень перехоплює подих, коли мандариново-ялинкавий аромат відобуває з пам'яті найкращі спогади... А до цього всього додається скупляння новорічних іграшок, вогників, гірлянд, хлопавок... Загалом усе і всі довкола наповнюються передчуттям. Така собі пора, ніби із казки Андерсена :). Але і сюди може втрутитися Снігова Королева – треба остерігатися її гострих крижинок, бо то страшенна небезпека підхопити застуду і передноворічну депресію. А це, чесно кажучи, халепа. І навіщо вона Тобі :-)? Хоча і від цього є порятунок, на кшталт Герди. Складові такого порятунку прості: близькі щирі люди + гарячий чай /кава чи щось із цього розряду :-)/ + варення /улюблене/ + шоколад + цікава розмова /фільми, література, музика, ігри/ + /необов'язково, але найчастіше приємно :-)/ наприклад, якась дрібничка. Усе це не змішується, але вживається приблизно одночасно, частота прийомів необмежена ;).

А потім приходить (звалюється, прилітає, причовгує, прибігає, прискакує – як до кого!) Новий рік. Ні-ні, зачекайте. Ще приготування передсвяткові. У кожного свої, то ж їх оминаємо) І тоді вже точно Новий рік. За різними календарями він може по-різному називатися, щоразу з'являються поради, як його краще святкувати... Згодом на нас усіх благодаттю сходить Різдво і наповнює наші душі Світлом, Миром, Добром. Огортає колядками, які згодом перетікають у щедрівки – на Щедрий Вечір, а за тим – ще Водохреще напоїть і омие Святою водою...

Що ж, любий читачу, я **бажаю Тобі веселих новорічно-різдвяних свят :-)**. І щоб новий рік (хоч він, за Східним календарем, і буде роком Бика), став для Тебе роком Людини і наповнив Твоє серце добром, любов'ю, вірою, і щоб сузір'я, що над Тобою, було сузір'ям щастя :-)

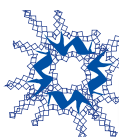
Оля Ляснюк

ШУКАЙТЕ У НОМЕРІ:

Привітання з Днем народження «ПТАХИ» від наших друзів!

Чи читаєте Ви щось, сидячи на УНІТАЗІ?

Як творить свої фільми Емір КУСТУРИЦЯ

Історичні події грудня та січня

Що таке джаз і як його слухати

Техно-фестивал у Львові

Як випити «Відро хмар»

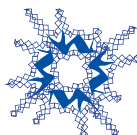
Чи буде скейт-парк у Ковелі?

Кросворд «Скажи наркотикам «Ні»

Огляд кращих фільмів грудня-січня

Перевірені новинки комп'ютерних ігор

Фотоприколи

ФЛАЙZZA

НАЙТЕПЛІШІ ВІТАННЯ
ЖУРНАЛУ, ЩО ТЕЖ МАЄ
КРИЛА! ДОБРА, УСПІХІВ
ТА ГАРНИХ ЗЛЕТІВ!

ВАША "ФЛАЙZZA"

ПТАХА

ПТАХА Сергій Жадан

про «Собак», Дереша та іншу сучукрліт

Наприкінці листопада до Луцька завітали космічні гості: собаки (6 шт.), пан Жадан (1 шт.).

Довідка (для тих, кого не було і бути не мало того вечора у пивному клубі «Майдан», хто ще не знає, що за пси і що за космос):

Наприкінці листопада цього року Україною роз'їздився «Спортивний клуб армії» із промотуром однойменного альбому, зачепивши й луцький «Майдан». Проект поєднав у собі музику ска, реггі та панк харківського гурту «Собаки в космосі» із поетичними текстами харківського письменника Сергія Жадана.

Останнього, напевно, представляти не потрібно. Пропонуємо розмову із Сергієм про «Собак», Дереша та іншу сучукрліт.

– Сергію, як Ви надумали об'єднатися із «Собаками в космосі»?

– Знаю їх із 2000-го року, але тоді – в зовсім іншому складі (із теперішнього – лише вокаліст Саша). Була акція «Україна без Кучми», ми робили опозиційні концерти, і вони виступали. А потім «Собаки» якось зникли з мого життя, а я – з їхнього. І ось вони минулого року знову з'явилися: попросили написати їм кілька україномовних текстів. Я зробив це і натомість запропонував організувати щось своє. Спробували, якось так добре пішло, ми досить швидко придумали програму і записали її в Харкові.

– А як щодо подальшої співпраці з цим гуртом?

– Насправді я був переконаний, що це нікому подобатися не буде: літературна публіка – доволі снобська, вона до будь-яких експериментів ставиться погано. А тут ми граємо-граємо – і бачимо хорошу реакцію. Тож співпраця цілком можлива.

– Музично-літературні проекти сьогодні не є чимось надновим. Наприклад,

ми чули/бачили співпрацю Юрія Андруховича із польським гуртом «Карбідо». Така тенденція набуває поширення, чи не так?

– Зараз багато хто так робить, тому що це можливість інакше подати свої тексти. Адже поетичні читання – дуже обмежені у своїх можливостях. А такі речі дозволяють подивитися на це все трішки під іншим кутом.

– А з ким іще хочете співпрацювати?

– Та я багато з ким співпрацюю, в основному – як автор пісень. Наприклад, минулоріч у Дніпропетровську вийшов альбом «Госпелс і Спірічуелс»: виконання різними українськими гуртами пісень на мої слова. Думаю, ще можна би було зробити якийсь хіп-хоп проект.

– Зараз мода на сучукрліт. А мода, як відомо, – поняття скороминуще. Як думаєте, наскільки скоро? І що буде після того?

– Я сподіваюсь, що після того будуть купувати книжки і читатимуть різну літературу. Насправді так, кілька років тому ця зацікавленість була на якомусь такому піку, а зараз хвиля спадає. Але, я думаю, все розвивається циклічно: після чергового спаду буде черговий підйом. Сподіваюсь, це дасть якісь цікавіші й самодостатніші тексти. Бо зараз у нас є тенденція: люди приходять на літературні вечори і чують там не дуже якісні тексти. Для багатьох письменників це можливість викричатись. Але дуже часто ці тексти художньо не самодостатні. Тож, можливо,

надалі почнеться хвиля зацікавлення не просто українською літературою, а українською якісною літературою...

– Сьогодні багато хто, говорячи про сучукрліт, ставить Жадана у ряд із Карпою і Дерешем. А дехто відокремлює Вас від них. Із ким би Ви самі себе поставили в ряд, якщо довелось систематизувати?

– Я би не робив того. Із Дерешем-Карпою не став би в один ряд не тому, що погано до них ставляться чи вважаю, що те, що вони пишуть, – не дуже якісне. Ми просто дуже різні. І підганяти нас під один формат – просто неправильно.

– А як же спільна збірка Андруховича, Дереша і Жадана?

– Інтрига цієї книжки саме в тому, що там представлено трьох дуже різних авторів. Деякі книги Любка я читав із великим задоволенням, зокрема, його останній роман «Трохи пітьми». Це якісна масова література, він і сам завжди говорить про те, що пише масову літературу.

– А Ви?

– А я пишу не масову літературу.

– Тоді як вона стає масовою?

– А вона не стає такою. Це стереотип. Ви подивіться на наклади: вони невисокі. Не можна заганяти зовсім різні речі в один формат.

– Ну, а хто Вам близький із сучасних українських письменників?

– Не хочу порівнювати, бо це знову ж таки буде якась така

обойма, знову почнуть обговорювати: ось, у них там мафія, вони нікого до себе не пускають і закривають дорогу малим. Іще один стереотип серед молодих письменників – що їм хтось закриває дорогу. Але це безглуздя. Подумати логічно: у мене видавництва, журналу свого немає – як я міг би закрити дорогу?

– А хто таке каже? Перекривання дороги яким молодим?

– Ну, наприклад, в інтернет-просторі, ЖЖ, де багато письменників, помітно такий постійний лейтмотив: «...я вчуся в 11-му класі, у нас там як мінімум двоє людей може написати так, як Дереш, як мінімум четверо – як Карпа, і вони би написали, але ж їх затискують, їм не дають дорогу оці-от старі пердуди Жадан, Дереш і Андрухович...» І коли це говорять якісь школярі чи першокурсники, це можна пробачити, але коли це кажуть письменники, яким по 30 років, які вже видали якісь книжки, – це смішно.

– Сергію, якщо Ви були бачатим дядьком-видавцем, що би зробили перш за все?

– Заснував би поетичну серію. У нас зараз порівняно легко видати книгу прози. А ось із віршами – важче. Я не раз пропонував різним видавцям проекти – українську некомерційну поезію, але вони бояться. Ось якби в мене був мільйон, я би взявся за цю благородну, неприбуткову справу. Плюс перевидавав би хороших українських поетів.

**Спілкувалась Віта Литвак
Фоткав Вова Ярош**

26 хвилин із Гострословами (П'єса на 3 дії)

Пролог

Дія відбувається у приміщенні клубу «Альфа-Казино» за підтримки Союзу діячів індустрії та розваг Волині – саме вони нині займаються тим, що допомагають молодим творчим командам виходити на луцькі сцени, організовують зустрічі спонсорів і митців. 15 листопада. Презентацію веде ді-джей Волинського радіо – Ткачик. Серед гостей – реп-гурти або їх представники: «В'язні часу» (Івано-Франківськ), «Місто 44» (Сміла), «Mad Surpha» (Івано-Франківськ), «Хардкор Коаліція» (Біла Церква), «Бетта Біт» (Рівне), «Хай Йо!му Грець» (Здолбунів), «Чеккка» (Луцьк). Присутні прийшли заздалегідь, для перевірки звуку. Довгоочікуваний альбом стосами лежить на столі, за яким сидить «Лезо» у повному складі.

Дійові особи:

«Лезо»: Денис (Ель) Мисюра
Сергій (Рокс) Оксентюк
Тарас (Тарік) Заяць
Олександр (ЛОМ) Левчук
Голоси із сусіднього дивану.

Дія перша: про гурт

(куток «Альфа-Казино», диван, тихий музичний фон, «Лезо» у білих футболках)

Хто організував «Лезо»? Чия була ідея?

Ель: Я організував. У 2005 році. Нас спочатку було багато. Чоловік 15. Пробували, записували. Тоді ще навіть на касетах часом писали. Бувало, стоїть два магнітофони, в одному грає мінус, а на другий пишеться запис, і ти стоїш біля самої колонки і читаєш. З мінусами теж були проблеми. З часом залишилися тільки ті, для кого це було справді важливо. І в 2007 році до нас приєднався Рокс, який якраз не мав з ким читати.

Що таке число 26? (у текстах воно часто фігурує)

Тарік: Це – район. 6, 15, 5 – мікрорайони – разом – 26. Зараз його вже багато хто так називає. Такий він містичний. Число 26 – трапляється постійно. День народження Еля, номери будинків, квартир, маршрутів. Нагороди в нас теж були 26 числа.

Секрети ваших ніків?

Ель: Давай про ніки не будем. Так потім і напишеш. Ніки – це ж своє... Не хочеться розповідати, звідки вони взяли.

Є репер-інженер, репер-поштар, репер-менеджер... Ви хто такі?

Ель: Ні, ти не знаєш, як це пи-

шеться. Я МС-безполезнячила! (Він – МС-журналіст :-). Рокс – МС-шеф-повар. Тарік – МС-атлет (можна спортсмен). Сашка... (довго сперечаються, не придумують.)

Де ваші ранні треки?

Рокс: На жорсткому диску...

А є такі, за які вам дуже соромно?

Всі голоси з дивану (хором і сміючись): Є звичайно.

Рокс: Нам за них соромно, тому ми розповідати не будемо.

Ель: Але не те, щоб нам було аж дуже соромно. Звичайно, є там вартісний матеріал – такі шматки, з яких ще можна виліпити щось класне.

Голоси з дивану: А може, вже альбом поставити? Хай би грав, поки ви тут говорите?

Рокс: То ми почитаємо, а тоді вже буде альбом грати. Ще ціла ніч попереду.

Дія друга: про альбом
(той же диван, те ж Лезо, біль-ше присутніх)

Що увійшло в альбом?

Ель: Останні речі.

Рокс (ображено): То ж дай мені щось сказати...

Голоси із сусіднього дивану:
То Ель і на радіо вам слова не давав сказати?

(Далі на більшість питань відповідає Рокс)

Чому «Гострослови»?

Рокс: Бо слова – гострі.

Ель: А ведучий на радіо придумав свою версію. Бо ми сиділи, і не могли вибрати для програми треки без матюків. Леда вибрати. (Голоси з дивану сміються.)

Зробили все, що хотіли?

ЛОМ: Мало бути більше спільних треків. Але не склалось – через відстань, через час. Цей альбом писався строго на АроматеРАПії, не всім виходило сюди приїхати.

Після альбому завжди дуже важко почати знову писати. Бувають паузи у творчості?

Рокс: А так і є, звичайно. Кожен раз, як ми записували ті наші старі альбоми, потім був такий ступор, не знали, за що братись далі. Хочеться відразу чогось нового. Здається, вже не вистачить ні сили, ні натхнення. Але як тільки альбом з'являється, його починають слухати, відразу виникає бажання писати щось нове – є стимул. От у нас вже є купа нових ідей, вже працюємо далі.

У вас є певний стиль. Плануєте щось нове робити?

Ель: Буде видно. Думаю, будемо експериментувати. Хоча марку теж треба тримати. Бо багато було музикантів, які творили, їх поважали, а потім вони змінили стиль, і це розцінили як зраду... Я думаю, в нас такого не буде. Хоча, знаєш, хочеться чогось такого прикольного часом зробити, там дискотечне щось, стиль.

Поезія і реп – це одне і те ж?

Ель: Ні. Ти пишеш текст – і це не вірш. Ти його дай будь-якому літературному критику – він його як вірш не сприйме.

?

Ель: Бо ні.

А якщо лірика?

Ель: Не кожен текст є віршем.

Але кожна лірика – це вірш?

Ель: В основному так.

Ліричний альбом плануєте?

ЛОМ: Строго ліричний? Поки що – ні. У нас переважно все «вперишки».

Зіркова хвороба є?

Хор голосів з дивану: Є!

Чужі тексти читали би?

Ель: Ніхто б не читав. Взагалі. Ніколи. В репі це вважається неприпустимим, з нас би так ніхто не зробив. Читаємо тільки своє.

Дія третя: про творчість і дружбу

(диван, «Лезо», музичний фон гучніший, тому поспішаю з питаннями)

Ви часто виступаєте в Нововолинську. Хто вас слухає?

ЛОМ: Молодь... Причому такі люди, що ми й самі не чекали...

Голоси з дивану: Їх там на Світіязі на дискотеках крутять!

Андеграунд виходить з підпілля?

Тарік: Так. І виходить семи-мильними кроками. Великий прогрес за останній час.

Які концерти плануються?

Рокс: В Івано-Франківську. В грудні.

ЛОМ: Концерти в нас не плануються заздалегідь. Ми знаємо поки приблизно на місяць...

Багато гостей сьогодні. Хто найближчі ваші друзі?

Ель: Мабуть, Івано-Франківськ. Там дуже «плотний» осередок репу, і люди дуже гостинні. З ними приємно мати справу. Я от приїхав до друга, посеред ночі, а його тато... нам варить вареники :-)

Яка мета у вас, кінцева ціль?

Голос з диванчика: На Євроbacherні виступити?

Ель: Хочеться, звичайно, багато чого... Хоча б кліп якийсь на телебаченні. Хочеться, щоб по радіо крутили... Ми до того прагнемо, маємо багато планів творчих. А поки що просто працюємо. Бо цей альбом – це не межа. Мені 20 років, хлопцям по 19... У репі це молодий вік. За короткий проміжок часу багато чого змінюється. Буде видно: який шлях «вигорить», по тому і підемо.

Епілог

(За тиждень після презентації з'явилось багато відгуків про

альбом. З тими, хто слухав альбом, я мала змогу поспілкуватись)

– Сказати, що альбом – супер... це нічого не сказати... можна дуже багато говорити з цього приводу. На цей час це найсильніший альбом з Укр Репу!!! Павло Долик («4FRONT»).

– «Гострослови» – один із найкращих альбомів в історії українського хіп-хопу, дуже цікаво підібрані треки: від шаленого качу, що примушує кивати в такт головою, до лірично-змістовних рядків, які спонукають задуматись над сенсом людського існування. Впевнений, що кожен слухач відкриє для себе щось нове, щоразу натиснувши кнопку play.. Олег Q_ake Козицький («RCLAN»).

– Сім'я Аромату «з гордими мордами» пише історію українського Репу!!! Альбом різноплановий, і водночас вузько спеціалізований. Все на одному подісі, але з різними інтонаціями. Жорстока правда і смислові «замути», тісно переплітаючись утворюють те, що називають «волинським стилем»... Професійно, Якісно і Правдиво. Альбом буде слухатись всіма, хто відчув смак Українського Репу. Андрій Ystik Устимський («В'язні часу»).

– «Ми можемо робити якісний продукт, незважаючи ні на що, ми прагнемо і досягаємо!» – саме такі слова я прочитав між рядків кожного треку «Леза». Саме це я почув у зведенні вокалу, в однаковому насиченому звучанні кожного трека.

Тут ми бачимо, чуємо концептуальний продукт, рівень на голову вище всього, що випускалось як за звуком, так і за технікою читки, за стилем римування і побудовою текстів, енергетика розбавлена почуттями, я для себе тут знайшов все, що хотів. Дуже важливий, гадаю, історично цінний у музиці продукт, бо вірю в те, що пройнуть роки, і ми будемо згадувати цей альбом словами: «Гострослови» – альбом, з якого починався розвиток укр. репу! Андрій (Інженер) Малиш («Самозахист»).

Автор п'єси
Еліна Форманюк
Фото

Олександра Кавальського

ПТАХА

BLONDE WORLD!

rules the

Привіт! Сьогодні ми будемо допитуватися, у чому секрет успіху, у найепатажнішої та найдрайвовішої блонди країни – DJ SPARTAQUE ;)

– Ти щойно відіграв у Львові, а перед цим був у Луцьку, які в тебе враження? Дуже різняться публіка?

– Ти знаєш, порівнювати, певно, не варто, бо рейв і виступ у клубі – це дві дуже великі різниці. Хоча що там, що тут я постарався і витиснув із себе максимум позитивних емоцій та енергетики, і постарався на повну віддатися людям. Думаю, вони це запам'ятають надовго.

– Скільки років ти вже в ді-джеїнгу, та як за цей період деформувались твої музичні вподобання?

– Безумовно, є речі та люди, які деформують тебе протягом твого життя, і я не виняток. Так і зараз я готовий до всіляких експериментів, прослуховувань нового матеріалу. Я, певне, один з перших ді-джеїв України, який на свій страх та ризик перейшов на мінімал-тек, і почав активно відстоювати цю позицію. Але знаєш, я, у принципі, задоволений тому всьому, що зараз відбувається. І думаю, тому що я тоді пішов ва-банк, зараз мінімал-тек в основному, а це десь відсотків 80% в Україні, асоціюють з моїм іменем. Ну, тобто зараз «збираємо вершки»!

– Що є для тебе найдорожчим у житті?

– Найдорожчим у моєму житті для мене є моя дружина. Тобто моя дівчина, з якою я живу в громадянському шлюбі, і можу з упевненістю називати її дружиною, хоча інколи вона буває вреднючою. Моя «мала», яку я, до речі, перевіз із Харкова у Київ, є найдорожчою у житті.

– Що ти найбільш за все цінуєш у людях і що зневажаєш?

– Зневажаю найперше пристрасть до наркотиків. Ціную відвертість. Мені набагато приємніше спілкуватися з людиною, якщо я, до прикладу, познайомився з нею десь біля барної стійки, і вона не знає, хто я такий. Коли людина у розмові навіть не зачіпає теми ді-джейства, мені набагато приємніше з нею спілкуватися.

– Є гарна приказка «Скажи мені хто твій друг, і я скажу хто ти»... – чи багато у тебе друзів? Як часто ви бачитесь?

– Чотири друга в мене справжніх, і всі вони в Харкові. Не бачились дуже давно.

– Скажи, як ставляться твої рідні до того, чим ти займаєшся? На початках твоєї кар'єри в тебе були якісь непорозуміння з батьками...

– Скажу так: наразі все добре. Батьки мене зрозуміли і у всьому підтримують. Хоча спочатку було дійсно складно, але ті проблеми довелося переступити і йти далі.

– Ти був слухняною дитиною чи зірвиголовою?

– Це дуже відносне поняття. Так, ми, звичайно, билися і між собою з хлопцями, і били чужих, але я назавжди в очах вчителів та батьків лишуся хорошою дитиною;

– У кожної людини є якийсь страх. Чого боїться DJ Spartaque?

– Літаків. Я майже щотижня по декілька разів літаю літаком, а все-таки дуже цього боюся.

– І як ти це переживаєш?

– Я випиваю дві чарки коньяку;))))...або якісь антидепресанти, або взагалі протягом всього рейсу сиджу блідий;

– Стеживши за тобою на різних паті, помітила, що ти дуже багато палиш. Це якось тобі допомагає сконцентруватися?

– Я палю виключно за пультом. Я, взагалі, не переносю запаху диму. Я курю тільки включно за пультом, це якийсь пунктик.

– Любиш ти грати бек-тук-бек?

– Ой ні... просто ну дууже не люблю, хоча частенько доводиться.

– Чи береш ти участь у благодійних акціях?

– Ти знаєш, я не настільки багато заробляю, щоб брати участь в подібних акціях. Я б краще відкрив якийсь фонд допомоги собі;))))

– Безумовно, кожен твій виступ – це шоу, це свято... які найяскравіші спогади з клубів?

– Знаєш, за час моєї роботи, мої спогади злились в одну суцільну світлу кулю радості. Але повір, насправді, оці всі виїзди, оці тусовки – з часом воно все дуже приїдається.

Для людей це «приїзд Спартаків!!!!!!!!!!!!!!», а для мене це – звичайна тусовка, яка була в мене вчора, позавчора, позапозавчора...

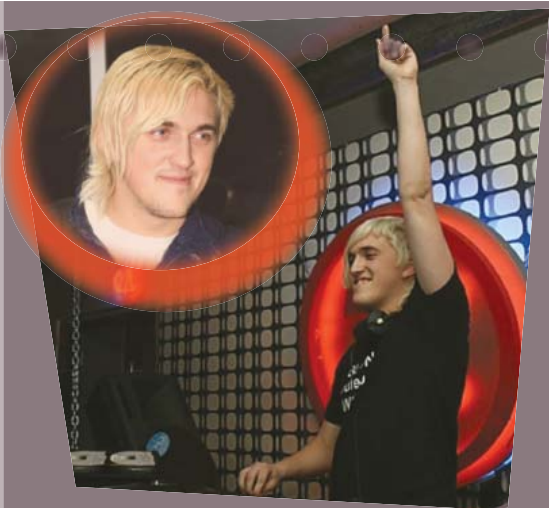
І ці крики «Спартак!Спартак!», вони мені вже не приносять того задоволення, як, скажімо, рік тому. Насправді це дуже жахливо, мені це дуже не подобається, і спілкуючись із більш досвідченими ді-джеями, я ще раз у цьому переконуюся. З часом оцей «РУЛЕЗ» втрачається, і без нього тяжко, дуже тяжко.

– Коли випадає повноцінний вихідний, чим ти зазвичай займаєшся?

– Лажу голяка по квартирі, лажу в інтернеті, НЕ ВКОНТАКТИ. Заходжу на різні сайти, зідзвонюся зі знайомими.

– Як впливає твій настрій на музику?

– Може, на музику воно й ніяк не вплине, а от на подачу дуже суттєво. Я можу після ді-джея стати відіграти усі його треки один в один тільки з іншою подачею, і люди будуть кричати і аплодувати мені, а про попереднього навіть не згадають. Реально: справа в подачі, і настрої на цей аспект дуже впливає. Просто прикинь, що буде грати ді-

джей, у якого дуууууууууу поганий настрій, і подумай, чи захочеш ти під таке танцювати?

– Якби тобі запропонували охарактеризувати себе одним словом, яке б слово це було?

– Блонда!;))))

– Твій імідж – це якийсь PR-хід чи твій вибір?

– Я почав фарбувати волосся після одинадцятиго класу, насправді мені це дуже подобається. Вперше я пофарбувався у восьмому класі влітку. Вчителі того не сприйняли, ніхто, взагалі, того не сприйняв, навіть бабуся моя, в якій я на той час жив, вигнала мене, тим самим відправивши мене до мамі.

– А натуральний колір волосся який?

– Десь такий як брови, темно-русий.

– Останнє питання: про що ти мрієш?

– Сама ж знаєш, у кожної людини є якісь мрії...Щодо мене, то, певне, я хочу завоювати більш високі позиції. Я стараюся і впевнено, у принципі, йду до цього. Щоб не бути голо-слівним, то рейтинги говорять самі за себе. Та знаєш, як казав Вадим Гасанов, радіоведучий на Харківських радіостанціях, «Наші мрії – це плани Бога щодо нас».

ПТАХА

МОДИ. ЧТИВО. УНІТАЗ

Усі цим займаються, навіть ті, хто кажуть, що такого не роблять. Усе відбувається на автоматі: під ногами завалася газета, яка швидко потрапляє до рук, – і ось ви вже дізнались якусь новину... про п'яну Брітні Спірс чи газові борги Тимошенко. Але не все так просто: інколи та газета, журнал чи книга настільки захоплює, що кращого місця усамітнитись у квартирі не знайти. Не відволікає там ні природній для такого місця процес, ні крики рідних звільнити «таємну кімнату». Є ж люди, що у туалеті вчать, набирають туди книжок і почитують філософські трактати Сократа і Спінози, розшифровують фізико-математичний туман із формул. А що? Вчитися корисно, та й ніхто не заважає надто гучним звуком телевізора чи ще якогось приладдя. Ми ж пішли у народ і шукали сміливців-студентів, які із захватом ділилися з нами власними «туалетними» традиціями читання.

**Софія, 22 роки,
соціолог:**

– Ніколи не читаю в туалеті, тому що в мене велика сім'я, і постійно туди хтось хоче, тому я не можу його довго займати. Я читаю у ліжку, у ванні, деінде.

**Степан, 21 рік,
студент-кібернетик:**

– Читати в туалеті? Трапляється... Написи на туалетних причадалах я вже вивчив напам'ять. Тепер знаю, з чого роблять «туалетні качечки» та освіжувачі повітря. А ще деколи волочу в туалет якусь цікаву книжку, від якої не можу відірватися. Тому в туалеті часто буваю з «Бравим воякою Швейком».

**Олег, 20 років,
будівничий
майбутнього:**

– Звичайно, читаю, є чим зайнятися. Рідні ставляться до таких засідань добре, тому що читаю швидко, по-студентськи, через сторінку, по діагоналі, і все.

**Володимир, 19 років,
студент-архітектор:**

– Я живу в гуртожитку, і у нас в туалетах газетна бібліотека, але є погані дівчата, які ту читальню прибирають. Ось і все.

**Мар'ян, 19 років,
студент-архітектор:**

– Люблю читати там газету журналістських розслідувань «Інформатор», пригодницькі книжки, або з географії та історії. Цікавих історій, на жаль, не траплялось, але ще не пізно.

**Тарас, 20 років,
прикладний
математик:**

– Я концентруюсь тільки на одній діяльності. Є в мене одностороння Аня, яка в туалеті вчила формулу з тригонометрії, які приклеїла на двері, аби не гаяти час.

Блукаючи підземеллями костелу...

– Ви мене не бійтеся. Те, що я дух безтілесний, який шугає поміж вологих та холодних стін підземелля, зовсім не повинно вас лякати. Колись я мала ім'я, та за стільки сторіч воно стерлося з пам'яті навіть у мене).

Підземелля, про яке я маю намір розповісти, є підземними укріпленнями костелу святих Петра і Павла (унікальної історико-архітектурної пам'ятки XVII ст.). Про них існує безліч легенд. Окрім цього, і донині подекують, що старий Луцьк підземними ходами був зв'язаний із Шепельським і Жидичинським городищами, Олицьким замком та іншими укріпленнями навколо нього. У ті часи (XV – початок XVII ст.), у період найбільшого розквіту Луцька, перш ніж спорудити будинок, церкву, монастир, зводили одно-двоповерхові підвали з метою укріплення та захисту.

Між іншим, наріжний камінь костелу святих Петра та Павла, який є початком всіх підземних ходів, був закладений у 1616 році. Це сьогодні можна побачити лише сліди великого церковно-в'язничного комплексу, існував під ним і колегіумом єзуїтів (тепер – вище професійно-технічне училище № 6).

Я плавала нічним підземеллям. Тут ніколи не було спокою. Постійні набіги та руйнування. Що вже казати про застілля в підземній вітальні та славоспіви підземного храму. А уявіть собі мученицькі крики в'язнів, яких замикали у ті страшні «кам'яні мішки». Вражає те, що вони розміщені біля самої криниці. А в'язням не давали й краплини напитися. Бідолахи...

Сама криниця має таку глибину, що я, будучи духом, усе ще боюся туди спускатися.

Поруч зі мною в цьому підземеллі (яке має 2 поверхи вглиб) було поховано тіла знаменитих людей того часу. Та, на жаль, усі склепи зруйновано, останки лежать звалищем, а домовини з червоної міді ще у 50-х роках XX століття були здані на металобрухт. Окрім одного – Магдалени Тализіної. За життя вона була дружиною першого коменданта Луцька і померла молодою у 1795 році (їй було лише 19 років).

Час так швидко минає і змінює все навкруги. От і підвали під старим містом втратили первинне призначення і перетворилися на складські приміщення. Чим тут тільки не пахло за останні десятиріччя: і рибою, і помідорами з капустаю...

У 70-х роках приміщеннями костелу зацікавилися науковці. І вже у 1980-му році було відкрито обласний музей атеїзму. Не залишилася без уваги і підземна частина.

Особливий інтерес до неї почали виявляти у середині 80-х. Велася мова про те, що приміщення потрібно впорядкувати і використовувати. Тут працювала палеокомісія Товариства охорони пам'яток історії та культури. Було виготовлено план підвалів для того, щоб реконструювати їх, і розмістити експозицію музею історії релігії. Але...

Після досліджень, за якими я уважно стежила, було виявлено, що тільки декілька приміщень були захищені різним мотлохом, що легко прибиралася, а вся інша частина приміщень забита землею мало

не під саме склепіння.

І от, у 1987 році, через стільки років занедбання, у підземелля спустилася група добровольців, що називалася клубом «Ентузіаст» на чолі з Олегом Виноградовим. Мені лишалося тільки дивуватися, як їм було під силу винести з підземелля стільки тонн землі. А це були і пенсіонери, і школярі.

Зате зараз я можу вільно літати коридорами двох ярусів підземних приміщень (ну і

туристи, звісно, теж ходять тут). А ще подекують, що підземних ярусів колись було три. Там знаходилася середньовічна катівня. З її стелі звисала диба з ланцюгами, яка закінчувалася наручниками. Під нею було вогнище й інші знаряддя тортур. Хотілося б подивитися, але коли приміщення готували під склади «Риббазі» в XX сторіччі, ходи замурували старою цеглою.

Щодо туристів, тут уже побували туристи з Канади, Австралії, Німеччини, а про Польщу і говорити нічого.

У 1987 році у підземеллі працювали польські спеціалісти, їх керівник, професор Причио-металургійної академії у Кракові Збігнев Штшелец, після завершення огляду сказав: «Те, що мають волиняни – унікальне в Європі».

Тепер костел належить до католицької церкви. У підземеллі, як і раніше, порядку пан Виноградов з групою поплічників, а я свічуся блакитним вогником у вашій уяві.

Отак і живемо... тобто, спостерігаємо за плином історії. Заходьте до нас.

Юлія Гринчук

№ 12-1, 2008-2009 11

Відпочивай у стилі

CLASSIC

піцерія

м. Ковель, вул. Мішкевича, 10
з 11⁰⁰ до 23⁰⁰

ЗАМОВЛЕННЯ ЗА ТЕЛ.:

5-11-66, 7-11-66

м. Ковель, вул. Сагайдачного, 6в
з 10⁰⁰ до 22⁰⁰

*Святкування
Дня студента по-ковельськи*

У листопаді студенти відзначають своє «професійне» свято! І Ковель не є винятком. 17 листопада цього року вперше до Дня студента у піцерії-більярд-клубі «Classic» відбулася студентська вечірка.

Захід можна вважати інноваційним ходом власника. Як результат, кількість людей, присутніх на вечірці, перевершила всі очікування. Варто зазначити, що веселилися під музичні ритми ковельських ді-джеїв не тільки представники студентства, а й школярі. У закладі був аншлаг. Дарували музику та творили настрої резиденти нічного клубу «КИНО»: Dj Brunett, Dj Yotsski і Dj Dr. Mario. Цілком очевидно, що це не останнє дійство, що пройде у піцерії «Classic», бо 17 листопада довело, що там можна гарно та весело провести час.

АТУМ®

Досягнення українців

У попередньому випуску «Птахи» ми пропонували матеріал про таланти та здібності людей з особливими потребами у світі. У цій статті ви зможете прочитати про 4-х українців з особливими потребами, які досягли своєї чудової мети.

з особливими потребами

Евгенія
Волошина

Українська танцюристка – Євгенія Волошина – недавно була гостем передачі «Танцюю для тебе» телевізійного каналу «1+1». Після тяжкої хвороби в дитинстві вона втратила слух. Незважаючи на це, вона закінчила хореографічне училище, понад 10 років тому Євгенія організувала власний танцювальний колектив «Фенікс». Нині Є. Волошина – керівник театру «Райдуга» та колективу «Фенікс» у місті Одеса.

Це єдиний в Україні танцювальний колектив, який складається з людей, що погано чують чи майже не мають слуху. Подібного колективу немає не лише в Україні, але й у всій Європі! Вона сказала: «Я сама дуже дисциплінована людина, у мене досить жорсткий характер, коли я чогось захочу – ніхто мене не зупинить! Мій девіз: або все робити на найвищому рівні, або нічого не робити взагалі!».

Андрій
Калина

Ще один український чемпіон – Андрій Калина. Він виборов одну з 24-х українських золотих медаль на параолімпійських іграх у Китаї у 2008р., встановивши новий світовий рекорд на дистанції 100 м брасом із результатом 1.07.01. Загалом з Китаю Андрій привіз 3 медалі. Також виграв на попередніх параолімпійських іграх. А. Калина – першокласний плавець, та у нього ампутована ліва рука. Українські спортсмени завжди старанно готують до змагань тіло і розум, тому вони здобули 74 медалі в Пекіні.

Ілона Слуговіна зі своїм партнером Олександром Івановим здобули золото на чемпіонаті світу зі спортивних танців на візках серед спортсменів з ураженням опорно-рухового апарату. У жовтні 2008 року у Мінську (Білорусь) відбувся чемпіонат також зі спортивних танців на візках, у змаганнях золото одержала пара Надія Вербицька – Іван Сівак у категорії «латино-американські танці». За підсумками участі у чемпіонаті світу зі спортивних танців на візках команда України посіла третє загальнокомандне місце, завоювавши 3 нагороди, серед них 2 – найвищого гатунку.

Ілона
Слуговіна

Люди з особливими потребами в Україні (і в кожній країні світу) у повсякденному житті стикаються з труднощами. Трапляються як фізичні перепони (сходи, вибоїсті тротуари і т.д.), так і моральні, – коли інші не розуміють талантів та здібностей цих людей, яким (як і нам усім) потрібні увага і повага. Не тільки 3 грудня, але й щодня ви можете підтримувати «особливих» людей, стати для них друзями та розгледіти їх здібності, а не фізичні вади.

Хезер Стрікленд

На Волині живе **Володимир Фінюк**, який у 2007 зі своїм дванадцятирічним сином вирішив іти пішки з Луцька до Києва. З травня до липня 2007 р. вони йшли до мети, долаючи відстань 400 км! Володимир сказав: «Залишкові явища після перелому хребта. Без милиць не можу ступити жодного кроку... Акція наша цікава, мужня, трудова, а не просто мітингова, показушна, і звернення до людей за допомогою не «шкурне» і жебрацьке, а є дружнім запрошенням співучасті у боротьбі і перемозі над немічністю і безвихіддю. Тому підтримка пішого інвалідного переходу Луцьк – Київ на милицях у будь-якій формі є проявом людяності, а не жалісливою «подачкою». Журитись – не для мене теперішнього».

ПТАХА

ЗАГАНЯЮЧИ СЕБЕ В
ЕМОЦІЙНІ КРАЙНОЩІ,
ВАЖКО ВІДНАЙТИ
МЕЖУ МІЖ БОЛЕМ
ТА ЗАДОВОЛЕННЯМ.
ЖИТИ У СИСТЕМІ І ПОЗА
НЕЮ, СТВОРЮВАТИ
І ВТІЛЮВАТИ МРІЇ
ЗАХОЧУЄ КІНО,
ЗНЯТЕ КУСТУРИЦЕЮ
З НЕПЕРЕБОРНИМ
УМІННЯМ ЗА БУДЬ-ЯКИХ
ОБСТАВИН ТРИМАТИ
ХВІСТ ПІСТОЛОМ
ТА СТВЕРДЖУВАТИ
ЖИТТЄСТВЕРДНІ ІДЕЇ
НА ТЛІ ТРАГЕДІЙ ЙОГО
НАРОДУ.

СУМБУР І БАЛАГАН

ПЕРЕД ЗАХОДОМ СОНЦЯ

У 90-их рр. культ югославського кінорежисера Еміра Кустуриці спостерігався як виверження вулкану. Відомий кустурицистан чех Мілош Форман (хто не знає, режисер таких класних фільмів як «Політ над гніздом зозулі» і «Привиди Гої») запросив свого молодшого друга у США викладати лекції у Колумбійському університеті. Там наш герой зустрів студента Девіда Аتكінса, який написав сценарій, що ліг в основу найкрасивішого кінополотна Кустуриці – «Арізонська мрія» (1993 р.). Зйомки цієї стрічки відбувалися на американській землі із тамтешніми зірками, але за французькі гроші. Джонні Депп, Фей Данавей, Лілі Тейлор та Вінсент Галло – квартет виконавців головних ролей розіграли одержиму мрію драму зламу ексцентричних характерів під час зіткнення їх нестримних бажань. Аксель (Депп) – інфантильна натура, що не хоче змінювати власний шлях у житті і перетворюється на раба свого дядька Лео, який залишає герою автомобільний бізнес... Зі своїм другом Полем (Галло, фанатичним кіноманом, який повністю віддався світу, в якому він бачить себе актором

із фільмів Хічкока, Скорсезе, Копполи) Аксель знайомиться з двома ексцентричними особами жіночої статі: Грейс (Тейлор) – самотня істеричка з бажанням померти та перевтілитись на черепаху, вона готова на все, навіть повиситись на власних колготках (офігнений епізод!) та Еллейн (Данавей) – сорокарічна мачуха Грейс, яка відчуває наближення старечої самотності і знаходить нове дихання у давніх мріях полетіти і в обіймах молодого Акселя. Фільм чудовий, казка без фальші. Візуальна краса обов'язково покличе повернутися до цього неймовірного поетичного витвору. Картина знімалася досить довго, і її було оцінено на Берлінале-93 спеціальним призом журі. Після американської спроби Кустуриця представляє на суд публіки свій біль, сповідь, вкладену в обгортку трагіфарсу. «Андеграунд» (1995 р.) – це вершина Еміра, його способу мислення і шедевр, авторська символіка якого відкривається протягом недорозового перегляду цього зрізу життів людей в історії його рідної країни. У роки II світової війни два куми Марко і Чорний засновують опозиційний рух опору проти будь-яких проявів загарбницького втручання у кордони Югославії. Організовується підземельне життя у каналізаційних лабіринтах. Минає кілька років, і війна завершується, але у підпіллі і надалі вирує життя. Марко вибрався із ніби ганебного існування та за часів соціалістичної Югославії під керівництвом Йосипа Броз Тіто добрався до вищих ешелонів влади, невтомно підтримуючи Чорного і його соратників із підземелля, які звихнулися на вічній ролі партизанів і ніяким чином не збираються полишати катакомби. А тим часом на землі помирає Тіто (у 1980 р.), і колишній єдина держава занурюється у братовбивчу війну, які розколюють її на ворогуючі країни. З підземелля вибирається Чорний із сином, який не може відрізнити Сонця від Місяця... Марко ж буде згодом вбитий соратниками Чорного як представник буржуазії. Журі Канн-95 на чолі із легендарною французькою актрисою Жанною Моро вшанувало «Андеграунд» «Золотою пальмовою гілкою» вдруге у житті Кустуриці. А сам фільм залишається неповторним сюрреалістичним сплетінням правди і фантазії.

ПІСЛЯ СВІТАНКУ

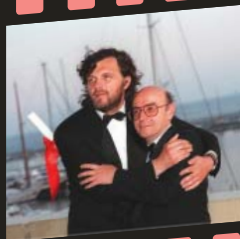
Усе розпочалося для Еміра Кустуриці у 1954 році із його народження у місті Сараєво. У віці 18-ти років він поїхав у Прагу навчатися в академічній кіношколі. Дебют із повнометражним фільмом «Чи пам'ятаєш ти Доллі Белл?» відбувся у 1981 р. У фільмі Емір розповідає про юнаків та їх дорослішання в 60-их рр. Стрічка викликає світлі помисли підліткових історій. У Венеції Кустуриці присудили «Золотого лева» за дебют і приз кінокритиків. Поєднуючи історичні реалії і ліричний гротеск, Емір знімає «Тато у відрядженні» – зворушливу сімейну драму розказану вустами шестирічного хлопчика, який пізнає усю суперечність життя. Стосунки між чоловіком-бабєм та матір'ю із дітьми обриває несподіваний арешт глави сім'ї. Три роки перебування батька нібито у відрядженні у часи тоталітаризму чітко змальовані у дусі приземленого реалізму. Але саме розповіді малого додають картині оригінального піднесення. Саме цим фільмом світ відкрив Кустурицю: перша «Золота пальмова гілка» в Каннах із рук вищезгаданого голови журі Мілоша Формана, який назвав Еміра ключовою надією світового кінематографа. Як ніхто інший, режисер відчував себе потрібним у зафільмуванні незвичайних сюжетів, пов'язаних із його корінням. Отже, відмовившись від великих грошових проектів і масової популярності режисер йде на дно. І після двох років зйомок демонструє п'ятисерійний телефільм «Дім для повішення» (у нас чомусь названий «Час циганів». Цензура...). В основі сюжету трагічна історія цигана Перхана, якого смерть знайшла через його бажання відірватися від власного коріння. Щастя блудні роми знаходять у злиднях та під непостійним дахом. Фрагменти цього кіно схожі на документальну зйомку. Робота Кустуриці, про яку йдеться, досить важлива, адже ніхто до нього так глибоко не осмислював теми циган. Режисер демонструє контрасти цього народу: брехню і доброту, бажання наживи та відданість власним простолюдським ідеалам тощо. За цей подвиг Емір був

знову відзначений на Каннському фестивалі призом за режисуру. Кустуриця став скарбом власної нації і її грамофоном. Великою трагедією для нього обернулася міжетнічна балканська війна, розпочата у 1992 році. Дім сім'ї Кустуриці у Сараєво був зруйнований, а батько Мурат помер від серцевого нападу. Саме «Арізонську мрію» режисер присвятив його пам'яті. Режисер тут же відреагував на громадянську війну «Андеграундом».

ПОВНЕ ЗАТЕМНЕННЯ

Ставши при житті легендою, Кустуриця за останні 10 років не створював видатних фільмів, а просто собі експериментував. «Чорна кішка, білий кіт» (1998 р.) якась надто криклива і сумбурна, а у «Заповіті» (2007 р.), взагалі, без ста грамів не розберешся: під час перегляду все очікуєш, що ось-ось зараз щось зміниться... Але надії марні, і клоунада перетворюється в ніщо. Це не падіння майстерності у Еміра. Кустуриця просто не має до якої історичної правди притулити свій театр істерик. Винятком залишається політизована фантазмагорія «Життя як диво» (2004 р.) Чудова стрічка підтверджує факт, що для режисера принципово важливим є історичне підґрунтя, яким у цьому фільмі виступають події бомбардування Югославії силами НАТО у 1999 році. «Життя як диво» наповнене усілякими звичними кустурівськими ідіомами: кіт, який гіпнотизує голубів; віслюк, що плаче і страждає через кохання на залізничних коліях тощо. Класне душевне кіно. Отанням на сьогодні згадкою про Еміра є його перша документальна стрічка «Марадона» (2008 р.), яка вийшла вже навіть на DVD, і всі фанати футболу захопилися кінематографом :-). Отже, біжить, купуйте і переглядайте безцінні роботи великого слов'янського майстра та вловлюйте приховані драми і смисли за пафосними істериками балканських історій. Для того і створює своє кіно Емір Кустуриця.

Максим Івануха

ПІРА

Побажання для журналу «Птаха» від Аркадія Войтюка

Здається зовсім недавно я заходив до редакції журналу «Птаха», не знаючи зовсім що це таке і з чим його їдять.))) Проте, минав уже цілий рік і тепер, прогулюючись по рідному місту, я дивуюся на скільки сильно журнал побилював на культурне життя міста. Цікаві реклами, прекрасні концерти, дискотеки на свіжому повітрі та й взагалі, будь-яке свято – велика частина заслуги журналу. Ви – молодці! За цей рік ви додали цю «ксерчинку» у життя населення міста і також дали змогу молодим невідомим виконавцям проявити і прорекламувати себе. І я один з них... Бажаю журналу набути популярності по всій Україні і нехай збудуться усі Ваші мрії як збуваються мої. Ви

Від щирого серця вітаю редакцію та читачів журналу «Птаха» зі святом! Нехай перший День народження молодого креативного українського видання стане справжнім святом для ковельської молоді, а наступний крок вперед медіа-проекту «Птаха» стане відчутнішим для всіх нас і принесе всеукраїнське визнання!

Всім читачам журналу бажаю вірити в Добро, в Казку, в Диво, і ваші мрії обов'язково здійсняться! Вірте у самих себе – це зробить вас щасливими. А ще бажаю любові і нестримного прагнення досягти своєї мети. Будьмо щасливі і багаті у своїй країні!

Завжди ваша ЛІЗА МАРЧЕНКО
Фотограф Анатолій Литвиненко

Луцький гурт «Ікебана» щиро вітає творчий колектив журналу «Птаха» з нагоди річниці від дня виходу у життя Ваших друкованих шпальт. І рік – це значний проміжок роботи у молодіжному журналістському плаванні, яке для Вас завжди має залишатися спокійним. При цьому Ваш корабель мусить тримати високу хвилю курсування до кожного читача, а з цим завданням «Птаха» справляється цілком вивчено. Адже за 12 місяців роботи Ви надійно закріпилися у споживчій ніші медіа-уподобань волинян та вже знайшли своїх прихильників. Бажаємо «Птасі» з кожним наступним номером збільшувати свій тираж, зберігаючи при цьому внутрішню красу та довершеність. «Птаха» має завжди тримати свій високий політ! Як музиканти, бажаємо «птахівцям» постійно долучатися до пропагування серед молоді української культури та вчити своїх читачів думати у правильному руслі. З повагою та найщирішими привітаннями Ваша «Ікебана»

1 грудня 1994 – український форвард Андрій Шевченко у матчі проти дніпропетровського «Дніпра» забив свій перший гол у складі київського «Динамо».

15 грудня 2000 – в Україні остаточно припинила роботу Чорнобильська АЕС. Зруйнований у 1986 р. реактор, що містив 66 тон розплавленого ядерного пального і 37 тон радіоактивного пилу, незважаючи на збудований захисний «саркофаг», продовжував випромінювати радіацію. Вартість нової захисної споруди, котра повинна більш надійно захистити довкілля, оцінюється у 758 млн. доларів.

21 грудня 1913 – у газеті «Fun», недільному додатку до «The New York World», опубліковано перший у світі кросворд – автором головоломки на 32 слова був Артур Уінн.

1937 – у Голлівуді відбулась прем'єра першого повнометражного мультфільму. Над 83-хвилинною стрічкою «Білоніжка і сім гномів» працювало 750 художників, а бюджет фільму склав півтора мільйони доларів.

24 грудня 1903 – у Великій Британії видано перший автомобільний реєстраційний номер – табличку з номером А1 отримав герцог Рассел, брат філософа Бертрана Рассела.

28 грудня 1869 – Уільям Фінлі Семпл з містечка Маунт-Вернон (штат Огайо) запатентував жувальну гумку.

30 грудня 1999 – Верховний Суд України визнав статті кримінального кодексу, що передбачали смертну кару, неконституційними.

1 січня 1700 – набув чинності указ російського царя Петра I, згідно з яким у Росії замість візантійської системи літочислення «від Сотворіння світу» (умовно 1 вересня 5509 року до н.е.) введено юліанський календар: відлік нового року почала вести від 1 січня.

3 січня 1924 – через два роки після відкриття британською експедицією Говарда Картера місця

захоронення єгипетського фараона Тутанхамона поблизу міста Луксор вдалось знайти головний скарб – кам'яний саркофаг віком близько 3-х тисяч років, в якому містилися три, вкладені одна в одну, труни, у найменшій з яких, зробленій з чистого золота, знаходилась мумія 18-літнього Тутанхамона.

4 січня 1863 – Джеймс Плімтон з Нью-Йорка запатентував роликові ковзани на чотирьох коліщатах.

5 січня 1933 – у Сан-Франциско почалось будівництво моста над входом до затоки Золоті ворота. Міст, зведення якого закінчилось у 1937 році, став одним із найвідоміших у світі – завдовжки 1280 метрів, з шестирядною автомобільною дорогою і двома пішохідними доріжками, він підвішений на двох канатах товщиною 93 сантиметри, закріплених на сталевих опорах висотою 227 метрів, і сьогодні є невід'ємним символом Каліфорнії.

6 січня 1838 – у місті Моррісон (штат Нью-Джерсі) Самуель Морзе вперше продемонстрував свій телеграфний апарат, котрий

розробляв протягом кількох років. Через шість років він отримав урядове фінансування на будівництво першої у США телеграфної лінії з Балтімора до Вашингтона.

1975 – на телеканалі NBC вперше вийшла в ефір гра «Wheel of Fortune», відома нам з радянського та російського телебачення як «Поле чудес».

25 січня 1924 – у французькому альпійському містечку Шамоні почались I зимові Олімпійські ігри, що проводилися як «Міжнародний спортивний тиждень з приводу VIII Олімпіади». Спортсмени змагались у 6-ти видах спорту і в майже всіх змаганнях домінували Скандинави, а Норвегія завоювала 17 медалей і стала чемпіоном у неофіційному командному заліку. Серед 300 спортсменів було лише 13 жінок, котрі змагались тільки у фігурному катанні. Героями Шамоні стали норвезький лижник Торлеф Хауг, фінський ковзаняр Клас Тунберг, австрійці Гелен Енгельманн та Альфред Бергер і Герма Планк-Сабо у фігурному катанні; у хокеї незаперечними лідерами стали канадці – закинувши 110 шайб і пропустивши лише три, вони здобули золоті медалі. Міжнародний спортивний тиждень виявився настільки популярним серед 16 країн-учасниць, що в 1925 році МОК офіційно оголосив про організацію регулярних Зимових Олімпійських ігор, заднім числом назвавши змагання 1924 року в Шамоні першими з них.

29 січня 1918 – відбувся бій під Крутами – близько 300 юнаків Військової школи і студенти київських гімназій, що утворили Помічний Курінь Студентів Січових Стрільців під командуванням сотника Омельченка, зазнали поразки від більшовицьких військ і всі загинули. Пізніше, коли Крути знову відійшли до УНР, на місці бою було зібрано останки полеглих, перевезено до Києва і 19 березня з військовими почестями поховано у братській могилі на Аскольдовому цвинтарі.

Підготовлено з використанням матеріалів сайту www.pedigist.net

And all that jazz

Затишний ресторанчик зі стінами, оббитими деревом... Невеличкі круглі столики з підсвічниками, де розмірено тліє вогник, та напівпорожні келихи... Напівтемрява, що створює інтимність, разом із плачем саксофону чи мелодією фортепіано вокалістка у вечірньому, від голосу котрої по всьому тілі біжать мурашки... Таку картину малює

уява, коли слухаєш джаз, повільний, збуджуючий, чуттєвий. Його неможливо передбачити, тому що це суцільний потік емоцій, почуттів, це оголення душі в музиці. У музиці, яку не виконують, а творять, кожен раз по-іншому, постійно імпровізуючи. Проте це не лише лірика і романтика. Джаз багатогранний і багатолікий, він вріс майже в усі музичні напрями і стилі, він об'єднав у собі традиції багатьох музичних мов і культур з усього світу. Це фундамент, на якому будували свою творчість сотні сучасних музикантів.

Імператриця блюзу Бесі Сміт, неперевершена Біллі Холідей, «перша леді джазу» Елла Фітцджеральд, Френк Сінатра на прізвисько «Голос», вокал Нета Кінга Коула, ритм-н-блюз та соул Рєя Чарльза, поетика фортепіано Дюка Еллінгтона. Для музичного світу ці люди не просто легенди, це святі джазу, без яких його, на-

певно, не існувало б.

Джаз – це синтез білого та чорного – західноєвропейської та західноафриканської культур на північноамериканській землі. Його еволюція почалася більш ніж триста років тому з робочих пісень чорношкірих рабів. Це були лише ритми, що допомагали жити в нестерпних умовах.

Спочатку був блюз, який з'явився ще задовго до джазу. Сама його назва («blues» – «сумний», «меланхолічний», «печальний») розкриває суть – емоційність, про- тяжність, недовомовленість у текстах. Архаїчний (той, котрого ми не знаємо тепер) і міський блюз, з яких згодом з'явився на світ сучасний ритм-н-блюз. Блюз – це нерозділене кохання, втрачена людська гідність, тяжка праця та неволя, скорбота за Батьківщиною, власні внутрішні драми під акомпанемент банджо, гітари, гармоніки, піаніно.

Потім був регтайм з неабиякою популярністю фортепіано, і епоха найзнаменитішого композитора цього жанру Скота Джопліна.

У період комерційного псевдоджазу з'являється свінг. Це повна імпровізація соліста під підготовлений акомпанемент, інші ритми, глибше звучання. «Свінг – це те, що в моєму розумінні і є справжнім ритмом» – сказав Луї Армстронг.

Перші асоціації з журналом «Птаха» – високо, легко, весело, цікаво... мм... в багатьох місцях!

Класно, що в Україні є ВИ, всі ті, хто створює світ незвичайних історій, неординарних людей, а все тому, що ви молодчинки!!!!

Вперше «Птаха» опала в мої руки у Луцьку і я із задоволенням її читаю: – переважно в себе вдома, на балконі, посьорбуючи каву... Так от, нарешті, добралась до самих поджанів :-))!! Рік тому ви створили щось особливе, а бажати можна вам лише польоту далекого, успішного, щоб журнал був наповнений цікавими статтями, і завжди опавав мені в руки (так егістично закінчила...хі..хі...:-)). Що ж, «птахи», свяжуйте на всі 100%, а я з вами! РЕСПЕКТ ВАМ!!!! :-)

Згодом формується бібоп – своєрідний протест проти солодкої свінгової музики та заклик повернення до витоків, коли джаз був найщирішим, найчистішим.

Джаз сплітався із симфонічною музикою (стиль «прогресив»), фольклорною, індійською, арабською, південноамериканською. З'явилися на світ джаз-рок, симфоджаз, та інші авангардні напрямки.

Блюз захоплює серця багатьох слухачів, народжується ритм-н-блюз – міська модифікація класичного блюзу. Відмінні риси ритм-н-блюзу – це експресивне, емоційне, гучне виконання, швидкий та чіткий ритм, аж до надриву. До речі, саме завдяки цьому напрямку музики і його популярності серед білих

з'явився легендарний рок-н-ролл. Поява знаменитої пісні гітариста Білі Хейлі «Рок навколо годинника» була його народженням. Білий радіо ді-джей Алан Фрін буквально ненароком назвав рок-н-роллом музику ритм-н-блюзових артистів, які щосили звучали по радіо саме завдяки йому, тим самим назвавши новий музичний напрям.

Джаз перевтілюється, розростається з плином часу, і ось тепер ми маємо фанк, «кислотний

джаз», crossover, smooth jazz. Фанк – це блюзові викрики та стогони, це Річард Елліот, Том Скот та інші. «Кислотний джаз» – це Майлс Девіс, це танці та легкість, це вінілові диски поряд з живими інструментами. «Панк-джаз», соул, ф'южн. Соул джаз – це суміш джазу та соулу – вокальної форми, заміщеної на ритм-н-блюзі. «Smooth jazz» говорить сам за себе – це релакс та м'якість.

«Якщо ви, слухаючи цю музику, не відбиваєте такт ногою, вам ніколи не зрозуміти, що таке джаз» – це слова безсмертного Луї Армстронга. Можна довго розповідати про цю музику, перераховувати сотні імен, називати розбіжності та означення, але сутність джазу пізнаєш лише власними вухами і внутрішнім слухом. І тоді вже не зупинишся, бо закохаєшся по самі вуха... І тільки тоді зрозумієш, яке задоволення здатна дарувати ця музика...

Мар'яна Голодняк

Хай кожна стаття журналу «Птаха» знаходить ще більше своїх читачів як серед молоді, так і серед людей старшого віку. Нехай цей журнал стане великою сенсацією в Україні.

Вітаю «Птаху» з першим (найважчим та найлегшим одночасно) повним (боротьби та наснаги) роком (не тільки роком, але й іншими стилями) життя! Бажаю, щоб пір я ставало все яскравішим, дзвон – гострішим, крила – міцнішими, а політ – вивченішим! Побільше уважних, вдумливих, надійних «пташенят» Сашко Положинський, гурт «Тартак»

ПТАХА

Курильна карта світу

III Світова війна почалася! Але це не війна між країнами за світове панування. Просто світ ділиться на людей, які курять, і на людей некурящих. Раніше світ був під контролем курців – курити можна було в купе поїздів, літаках, а в барах і ресторанах тютюновий дим і зовсім стояв стовпом. Зараз часи змінилися – у моді відмова від паління, здоровий спосіб життя. І тому неможливо потягувати напій, сидючи із цигаркою за барною стійкою в європейському пабі. Хочеш курити – іди на вулицю.

Проти паління ведеться великомасштабна світова війна. Карту бойових дій ми демонструємо нижче.

Ісландія – на початку 2009 року в країні буде заборонене паління.

Бермуди – на островах не можна курити в приміщеннях.

Канада – удачі вам, якщо хочете знайти тут місце для паління.

США – на території країни закони про паління відрізняються від штату до штату, у Нью-Йорку заборонили курити ще в 2003, вільна від паління місця і Каліфорнія.

Уругвай – це єдина південноамериканська країна, де заборонено курити у приміщеннях.

Аргентина – у Буенос-Айресі паління строго обмежене, а от в інших містах закони ліберальніші.

Чилі – у Чилі досить тверді обмеження на паління, хоча в ресторанах, як і раніше, є курящі й некурящі зали.

Нова Зеландія – паління у приміщеннях строго обмежено правилами.

Австралія – місця, де усе ще можна курити в приміщеннях, перебувають на Північній Території.

Сінгапур – курити заборонено в певних місцях, але очікується подальша жорсткість законів.

Таїланд – паління у багатьох громадських місцях є незаконним, хоча туристи про це, швидше за все, так і не довідаються.

Гонконг – у багатьох офісах курити заборонено, хоча в кафе можна розслабитися й подиміти до початку 2009 року.

Бутан – тут навіть купити тютюн не вийде.

Індія – заборона на паління введена 2 жовтня 2008 року, причому закони суворі.

Кенія – тут заборонено курити в парках.

Росія – є сигарети? Диміть!

Естонія – у багатьох громадських місцях в Естонії паління заборонено.

Фінляндія – в основному вільна від паління, хоча подекуди зустрічаються курильні кімнати.

Швеція – у барах, ресторанах і кафе не можна ку-

рити з червня 2005 року.

Норвегія – курити у приміщеннях заборонено з 2004 року.

Данія – курити можна лише в маленьких барах і кафе, та й то не скрізь.

Туреччина – курити у приміщеннях заборонено, але до 2009 року можна курити в барах і кафе.

Греція – на відміну від іншої Європи, Греція – рай для курця.

Мальта – на Мальті заборонено курити у громадських місцях, хоча туристи можуть зустріти курящих.

Португалія – курити у громадських місцях заборонено.

Ірландія – порушення заборони на паління може обійтися у 3 тисячі євро.

Великобританія – удачі в пошуках: у більшості місць заборонено курити.

Бельгія – у більшості ресторанів і барів заборонено курити.

Нідерланди – курити тютюн у приміщенні заборонено, а от коноплю в кафе-шопах – можна!

Німеччина – у багатьох землях заборонено курити.

Франція – знаменита заборона на паління в кафе, уведена у січні 2008 року, загнала французів у підпільні ресторани.

Швейцарія – у багатьох кантонах паління заборонено, але Федеральний Верховний суд Женеви скасував заборону на паління у громадських місцях у вересні 2008 року.

Італія – досить строгі закони для курців напрочуд чітко виконуються італійцями.

Хорватія – паління буде заборонено на початку 2009 року.

На фоні карти «антитютюнових баталій» цілком пристойно виглядає й Україна, де все частіше лунають заклики ввести схожі заходи. До речі, 3 грудня проект рішення «Про впорядкування вживання алкогольних напоїв, пива та тютюнових виробів на території міста Ковеля» було прийнято і на 43 сесії Ковельської міської ради. Після тривалих перемовин, запеклих суперечок та нетактовних закидів у бік міського голови Сергія Кошарука рішення все ж було прийнято.

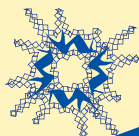
«Внутрішній дворик» –

ВИГОТОВЛЕННЯ
декоративних виробів
з дерева (сосна)
на замовлення
(дитячих майданчиків,
альтанок, колодязів
і багато іншого).

Підприємець Наталія Трофимчук,

м. Ківерці, вул. Жукова, 7а. Тел.: 8(050)3397678

Підприємство «Волтелеком»

сердечно вітає усіх кивельчан з Новим роком

та Різдвом Христовим! Щиро бажаємо Вам щастя,

успіхів у здійсненні задумів та міцного здоров'я на довгі роки.

Нехай ці веселі свята принесуть у Ваш дім радість, затишок та добробут,
а прийдешній рік стане для нашої рідної України роком миру, злагоди та процвітання.

А в подарунок ми як завжди протягом наступного року будемо дарувати
найшвидший, найстабільніший та найдешевший Інтернет з перших рук.

Щасливого Нового року та радісних свят!

Тел.: 80683466050 – Олександр

Вул. Косачів, 8, 3 поверх, кабінет № 1

№ 12-1, 2008-2009 21

ОРЕНДА під торгові площі, офіс, банк, кафе.

м. Ковель,
вул. Грушевського, 26

м. Ковель,
вул. Шевченка, 26

Тел.: 8-095-5788862

FREAKSEIGHT SESSION

8 листопада 2008 року я знову потрапила до Львова, у виставковий центр «Лемберг», де відбулася неординарна та довгоочікувана подія – техно-фестиваль FREAKSEIGHT SESSION. У Львові ще жодного разу не збиралися на одному танцполі найвідоміші ді-джеї з чотирьох країн ЄС – Швеції, Німеччини, Бельгії та Польщі, а також найкращі представники України, тому це було надзвичайно колоритне свято музики+свято ТЕХНО!

Тишили слух надзвичайні гості, а саме: Xenia Beliaeva (Hamburg, Germany), Zoo Brazil (Stockholm, Sweden), Dj Derrick (Lviv), Don Santos (Brussels, Belgium), Jack Creed (Warsaw, Poland), Dj Mays (Odessa), Dj Spartaque (Kiev), Dj Evol (Lviv), Dj MaGooch (Lv-Frankovsk), Dj Puncher (CHILDRENOFTHE SUN, Chernivtsi).

На площі понад 5 тисяч квадратних метрів (найбільша площа, яку будь-коли орендували у Лемберзі та й у Західній Україні загалом) збиралися клабери віком від 18 до 35 років. Організатори забезпечили найсучаснішу систему безпеки, понад 30 осіб професійної охорони «Аутпост» і карети швидкої допомоги. Окрім

того, до послуг відвідувачів діяли заклади харчування, великий гардероб та барні стійки з різними напоями. Технічне забезпечення львівського техно-рейву – найвищого рівня (робоча потужність звуку – понад 50 кВт, світло – 40 кВт).

Відео-шоу знову порадувало+просто МЕГА!!!

Серед усіх ді-джеїв, які виступили на рейві, найвідоміший та найочікуваніший цілою армією скажених українських шанувальників – ді-джей Zoo Brazil (Джон Андерссон). Він реально порвав на дрібні шматки публіку і мене в тому числі, довго ж потім я себе збирала;

Львівський техно-фестиваль FREAKSEIGHT SESSION дав можливість Львову почути найвідоміших ді-джеїв, що задають музичний тон у Європі, яких радо чекають усі світові клуби!

Саме завдяки цим іменам зароджується музична мода і формується музичний смак українського та світового клабера.

АТУМ®

Проект PARTY тура вітає журнал ПТАХА!!!
У цей святковий для Вас день бажаю великих тиражів,
поповнення читачкої аудиторії,
розширення кола друзів, а також міцного здоров'я,
особистого щастя, сімейного благополуччя,
нових цікавих тем, гострого пера, сміливих проєктів та
наполегливості в досягненні нових висот на творчій ниві.
Нехай не зрадить Вас удача і творче натхнення!
Повного Вам гаманця і гарного настрою щодня!

Поезія – дивна країна, зі своїми законами, зі своїми будовами, надбудовами, фундаментом і навіть підземними ходами. У ній трапляються різнокольорові дощі, цілі пустелі снігів, усі пори року в один день. І ще багато чого, такого – різного на смак і дотик або й, узагалі, такого, що почіпати, спробувати і навіть побачити не можна, але воно точно існує.

У цій країні всяке і всякі трапляються, але вхід тим, хто без поетичного слуху, нюху, а головне – відчуття і почуття, заказано. Можна прослизнути нелегалом, але як прослизнеш, так і вислизнеш.

У ній можна подорожувати очима по рядках, можна пожонглювати римами, можна по самі вуха зануритися в метафори, можна приміряти будь-який епітет, йой.... у ній стільки всього можна!..

А ще можна носити хмари відром. Власне, цією можливістю скористався Віктор Наумчик. У цьому впевнено переконує його друга книжка віршів (першою була «Історія однієї хвороби») «Відро хмар».

Поки ще не пробуєш напитися з поетичного «Відра хмар», а лише споглядаєш його, то вже позитивно дивиє і вражає оформлення – своєю багатозначністю, неординарністю, філософськими підтекстами. Саме таким побачив і створив «Відро хмар» і віршів Віктора Наумчика художник Микола Кумановський.

ПОЕТИЧНЕ „ВІДРО ХМАР”

Треба бодай потримати книжку в руках, аби переконатися в цьому (і не тільки).

Далі, звичайно ж, вірші. На що схожі вірші із «Відра хмар»? Поза сумнівом, на ковтки. А вже чого – хай кожен вирішує для себе сам :). Можна почати не з першого ковтка, скажімо, із такого: «Під зливу треба стати босоніж і / сонце бачити в воді. / Й дівчата всі здаються ще гарніші, / коли вони не голі, а руді».

Але часом, особливо на зміну вітру, мабуть, хоча, може, на зміну кольору неба чи ще чогось (варіанти допускаються) змінюється і настрій або ж переходить на інший бік вулиці чи на іншу вулицю (і тут варіанти незайві): «Лезо долі шматує / крихти сухої надії / й плаче / від божевільного годинника / з чорними стрілками».

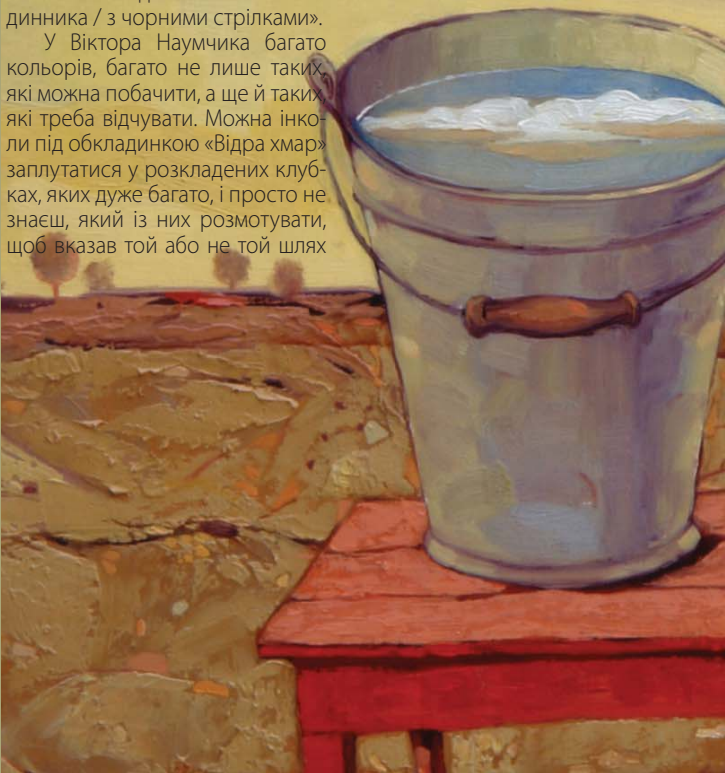
У Віктора Наумчика багато кольорів, багато не лише таких, які можна побачити, а ще й таких, які треба відчувати. Можна інколи під обкладинкою «Відра хмар» заплутатися у розкладених клубках, яких дуже багато, і просто не знаєш, який із них розмотувати, щоб вказав той або не той шлях

(до чого? – вирішувати вам). Ще, до речі, можна, перечепившись за задуму, розтягнутися прямо посередині книжки. Але то нічого, чесно, бо ці вірші добрі, вони подадуть руку, риму чи просто рядок із заокругленим словом.

Деякі із віршів я би трохи просіяла, хоча б легенько. Але то вже приватне право автора. Може, у нього просто немає сита :)...

...це так завжди, коли варто завершувати, важко з'ясувати, чим саме. Напевно, завершу тим, що скажу авторові, щоб він наповнював відра, глечики, кухлики і що вважатиме за потрібне, але обов'язково серце (і не тільки своє) поезією. А читачам – п'яних вражень від «Відра хмар».

Оля Ляснюк

Наодинці з музою

В людей,
які дивляться крізь кольорові вікна,
є двері, що самі відчиняються,
а по підлозі бігають їжаки
з грушками на спинах.

Якби мені зазирнути
у ліжко сонця
з фіолетового вікна вечора
і примоститись
під ковдрою заплучених волошок, –
то зима б заховалася
у гарячому відрі дощу
й чекала б,
коли їжак зненацька принесе мені
жовту грушку.

Між віями дерев
тремтить, виблискує тепло
й чіпляється, мов п'яне,
за ліниву павутину.
Не відчуваю тіла –
ще такого не було.
Не говоріть зі мною, люди,
хоч хвилину.

Гриби понापивались –
ноги зовсім не тримають.
У молодії м'яти
закрутилась голова.
Суніці, ніби діти,
в морі тиші засинають.
Не говоріть до мене,
бо до чого тут слова.

ФАНТОМНИЙ ЗІР

СМЕРТЬ

Нерухомі парасолі.
Дві троянди.
Окуляри
всі приховують думки.
Музиканти догравали.
Цуценя тремтіло в полі.

Хтось
кормив його з руки.

Кошик чорниць,
зібраних на чубі лісу,
та чиясь біла смерть
сидять ув очах фантомами
й співають колискову:
один – що хоче цукру,
одна – що солі.

Тому, наразі,
сльози несолодкі,
а сміх – скривився.

НАГОРОДА ЗА АКТИВНУ ГРОМАДСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ

Загалом про волинянок ходять слава як про найкрасивіших дівчат України, проте хотілося б підкоректувати цю думку і ствердити, що на Волині ще й найрозумніші та найактивніші дівчата. Про одну із них я і розповім.

Днями у столиці України було оголошено результати конкурсу для найактивніших громадських діячів серед студентів. Захід проводився Міністерством освіти й науки України до Міжнародного дня студента. Участь у конкурсі могли брати усі охочі студенти денної форми навчання будь-якого вищого навчального закладу України.

Заявок на участь було подано немало – більше 300 – й усі від студентів, які активно проявляють себе у самоврядуванні ВНЗ та у громадській роботі. Вибір було зробити надзвичайно складно, проте комісія, до складу якої входили громадські діячі та представники Міністерства, зробила об'єктивний, справедливий вибір й обрала із кращих найкращих.

А ось тут й настала черга похвалити волинянок, адже почесне звання найактивнішого громадського діяча отримала Вікторія Левчук – студентка Луцького національного технічного університету, а також член волинської обласної молодіжної організації «Асоціація Молодих Реформаторів». Саме її і вдалось «перехопити» у перервах

між невідкладними справами й трішки поспілкуватись.

– Вікторіє, перш за все, хотілося б привітати тебе із цим досягненням. Чим для тебе стала ця перемога?

– Для мене перемога у конкурсі «Найактивніший громадський діяч» – це ще один із поштовхів для подальшої діяльності, щоб творити геніальні речі, долати труднощі на шляху досягнення та реалізації цілей у повсякденній наполегливій праці та залишити по собі помітний слід – хорошими справами. Було дуже приємно, що все, що я робила, оцінили на такому високому рівні.

– Що найбільш запам'яталось і як це відбувалося?

– Приїхавши до Києва, я взяла участь у круглому столі за участі Івана Вакарчука, представників студентського самоврядування і молодіжних організацій. На ньому йшлося про участь студентів в оцінці якості освітніх послуг, залучення молоді до управління навчальним закладом, європейську практику студентського самоврядування та вимоги Болонського процесу. Надзвичайно цікаво було поспілкуватись з міністром освіти і науки і отримати від нього грамоту та побажання успішної подальшої діяльності.

– З чого ти починала свою громадську діяльність і роботу у студентській раді?

– Загалом моя громадська діяльність розпочалася ще у школі, коли я була президентом школи. Саме тоді до нас завітали представники «Асоціації Молодих Реформаторів», які надихнули мене продовжувати громадську діяльність. Нині я є членом Ради «АМОР», що дає мені можливість брати участь у прийнятті рішень у діяльності організації. Щодо університету, то, вступивши до ЛНТУ на спеціальність «Міжнародна економіка», чим дуже пишаюся, продовжила свою громадську діяльність у Центрі культури і мистецтв ЛНТУ та очолила волонтерський рух «Твори добро». Важливу роль відіграло в моєму житті польське товариство ім. Т. Костюшки, завдяки якому відвідую різні куточки Польщі для ознайомлення з її культурою та громадським життям молоді цієї країни.

– Що б ти порадила тим початківцям, котрі запалились бажанням громадської діяльності?

– На мою думку, громадський діяч – це людина, котра у першу чергу щось робить не на користь собі, а на користь інших з метою навчити та допомогти. Разом з тим важливою рисою для громадського діяча є вміння вчитися і зважати на думку людей, які навколо тебе. Тому всім молодим людям, котрі бачать себе у цій сфері, я би порадила бути активними, робити те, що подобається, бути іншими, думати по-іншому, викладатися максимально. Починайте з малого та думайте про велике! Й успіхів у всіх ваших починаннях.

– Дякую, Вікторіє, за приємну розмову, ще раз вітаю тебе із заслуженою перемогою й бажую подальших успіхів у всіх починаннях.

– А я ще хотіла б щиро подякувати своїм батькам, викладачам, друзям і людям, які навколо, котрі завжди мене підтримують, допомагають навчатись. Дякую вам.

**Розмовляла
Катя Мартиненко**

СКЕЙТ-ПАРК У КОВЕЛІ: міф чи реальність?

Багато баталій і на інформаційному, і на громадському полях велося за Ковельський міський скейт-парк. Думаю, саме ця затажена процедура й викликала те, що нещодавно до нашої редакції прийшли молоді люди і попросили провести журналістське міні-розслідування «Що? Як? Чому?». Вони, м'яко кажучи, були обурені тим, що тяганина триває аж надто довго, а обґрунтованого, або ж принаймні логічного, пояснення цьому нема. Адже ковельська молодь, особливо та, яка займається велоспортом та пробує себе у скейтерстві, просто потребує такого парку, і якщо він є, то чому його тримають зачиненим?

Вислухавши їхні аргументи та позицію, за поясненнями я звернулася до представників влади міста, які, на мою думку, досить чітко та зрозуміло прояснили ситуацію, що склалася. Правду кажучи, перед цим прочитала публікацію в газеті «Вісті Ковельщини», яка дала ще більше бажання розібратися у всьому, і підкинула декілька питань, від яких би можна було відштовхнутися при проведенні журналістського розслідування.

– Чи справді на місці потенційного скейт-парку було стільки дерев спилиано?

Цитата з ВК: «Роботи з реалізації цього чергового «мега»-проекту, в якому вбачається любов мера до молоді, розпочалися з розпорядження міського голови № 351 від 15 серпня 2007 року про... знесення дерев у парку, де мав постати ролледром. Загалом було знесено немало-небагато – 26 дерев, а саме: липи, тополі, в'язи, клени, каштани, акації та інші».

На щастя, як я і думала, дерев там стільки не було, бо їм там реально не було б де

рости. Наш парк не настільки великий.

– Чому відкладали та переносили силу-силенну разів саме відкриття?

Мені це пояснили так: перш ніж відкривати парк, потрібно було пройти ряд технічних та «паперових» питань. Та й погодні умови ставали на заваді.

– Що буде далі?

З упевненістю можу відповісти: скейт-парк таки відкриють. Як тільки будуть документи на його класифікацію, бо київські правники не можуть визначитись, чи це атракціон, чи це гральний майданчик...

З'ясовуючи усе це, зрозуміло, що всі «ЗА» його відкриття – і влада, і молодь. Але, як я можу судити з прочитаного, побаченого та почутого, є дуже багато людей, які зроблять все, щоб тільки не допустити відкриття. Чи то від обмеженості, чи то від «надмірних переживань за діток» створюються якісь незрозумілі комісії, які конкретних результатів не дають, зате відтермінують відкриття. Тим і тішається.

Думається мені, що і це ми переживемо, бо як бачите, справа за малим, тому варто набратися лиш терпіння і, схрестивши пальці, загадати, щоб знов комусь, щось, десь, колись та й не привиділось.

АТУМ

Гурт «Eclipse» щиро вітає журнал «Птаха» з першим днем народження! Ми дуже раді нашому знайомству і тому, як складаються наші дружні відносини. Бажаємо Вам творчої наснаги, завжди цікавого матеріалу, мільйони читачів! Одразу видно, що Ви отримujete задоволення від своєї роботи. Це відчувається на кожній сторінці журналу! Ви молодці! Час видавати журнал «Птаха» і в Києві! Будемо думати... Поздоровляю!!!

Кінозал «Прем'єра»

ЛУЧШІ ім. Франка представляє

ЧОТИРИ РІЗДВА

ЖАНР: романтична комедія
РЕЖИСЕР: Сет Гордон
У РОЛЯХ: Різ Узерспун, Вінс Вон

2 – 11 січня

Закохана пара намагаються зустріти Різдво разом з батьками. Але справа ускладнюється тим, що і його, і її батьки розлучені, тому їм необхідно за один день встигнути побувати в чотирьох різних місцях.

ПЕРЕВІЗНИК-3

ЖАНР: екшн, бойовик
РЕЖИСЕР: Олів'є Мегатонн
ПРОДЮСЕР: Люк Бессон
У ГОЛОВНІЙ РОЛІ: Джейсон Стетхем

19 – 28 грудня

Френк Мартін вимушений перевезти викрадену дочку голови «Агентства з охорони навколишнього середовища» Валентину із Марсею через Штутгарт і Будапешт в Одесу. Дорогою Френк

повинен протистояти людям, які змусили його взятися за цю роботу, а також неслухняності Валентини. Незважаючи на здоровий цинізм і небажання заводити романтичні стосунки, Френк і Валентина все більше закохуються один в одного, втікаючи від небезпек, які підстерігають їх.

СТИЛЯГИ

ЖАНР: комедія
РЕЖИСЕР: Валерій Тодоровський
У РОЛЯХ: Оксана Акиньшина, Олег Янковський, Сергій Гармаш, Леонід Ярмольник, Олексій Горбунов.

12 – 22 січня

Чекаємо усіх борців за моральність і тих, хто хоче знати, яке воно – справжнє кохання.
– 15.000.000 \$ – на створення фільму;
– 800 стильних яскравих костюмів;
– 12 сучасних хітів, виконаних популярними артистами; – 400 акторів масових сцен!

ДУЖЕ РОСІЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

ЖАНР: комедія
ПРОДЮСЕРИ: Вадим Галигін, Максим Філатов.
У РОЛЯХ: Вадим Галигін, Юрій Стоянов, Михайло Шац, Олександр Семчев, Таїр Мамедов, Наталя Андрейченко, Лера Кудрявцева, Юлія Берета.

12 – 21 грудня

Неймовірний мікс комедії, детективу і трилера, створений за всіма канонами класичного американського кіно, але зберігає при цьому легкість і пародійну манеру. Лякатися тут ніколи – занадто часто необхідно сміятися.

ДЕНЬ, КОЛИ ЗЕМЛЯ ЗУПИНИЛАСЬ

ЖАНР: фантастика
РЕЖИСЕР: Скотт Дерріксон
У РОЛЯХ: Кіану Рівз, Дженніфер Коннеллі, Кеті Бейтс, Джон Хемм.

26 грудня – 4 січня

Наша планета отримує попередження: якщо не будуть зупинені війни і руйнування, Земля буде знищена ззовні, оскільки становить загрозу для всього Всесвіту!

НАСЕЛЕНИЙ ОСТРІВ

ЖАНР: бойовик/фантастика
РЕЖИСЕР: Федір Бондарчук
АКТОРИ: Федір Бондарчук, Гоша Куценко, Анна Міхалкова, Олексій Серебряков, Андрій Мерзлякін, Сергій Гармаш

19 січня – 1 лютого

За романом братів Стругацьких.
...2157 рік – епоха розквіту людської цивілізації. Пілоти Групи Вільного Пошуку ширяють просторами Всесвіту. Головний герой, Максим Камерер, здійснює вимушену посадку на планеті Саракш, але вже через декілька хвилин його корабель буде знищений, а герой стане в'язнем невідомої планети...

ПРО ФЕДОТА СТІЛЬЦЯ, БРАВОГО МОЛОДЦЯ

ЖАНР: анімаційна комедія
РОЛІ ОЗВУЧУЮТЬ: Сергій Безруков, Олександр Рєва, Чулпан Хаматова, Віктор Сухоруків, Михайло Єфремов, Дмитро Дюжев, Євгенія Добровольська.

9 – 18 січня

До роботи над цим анімаційним фільмом були залучені одні з найталановитіших animatorів студії «Мельница». Анімаційна техніка, яка використовується в цьому фільмі, дозволяє максимально яскраво і точно втілити образи персонажів казки, при цьому режисер дуже обережно і вміло поводить з поетичним текстом.

Кросворд

Скажи наркотикам "Ні"

Відповіді на кросворд надсилайте на e-mail: kmcsssdm@ukrpost.ua, або відразу приносьте за адресою: вул. Незалежності, 73, каб. 120. Переможці будуть нагороджені сюрпризами від Ковельського міського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді. Тел.: 6-17-48.

1. Саморобна цигарка, в котру разом з тютюном засипають сильний наркотик.

2. Процес формування наркотичної залежності як результат поступового збільшення дози наркотичної речовини.

3. Велика червона квітка, з листків і стебел якої отримують дуже сильний наркотик, а насіння якої ми любимо в булочних виробач.

4. Найцінніше, що є у людини. Його тривалість у курців скорочується в середньому на 17 років.

5. Одна з головних складових тютюну. Дуже небезпечна отрута. Кінь гине від однієї краплі, людина – від 2-3 крапель, ця доза проникає в організм при випалюванні 20-25 цигарок.

6. Добровольці, котрі розповідають своїм одноліткам про шкідливість вживання наркотиків, тютюну та алкоголю.

7. Наркотик, котрий згадує у своїй пісні співачка Лінда, і котрий не варто вживати у жодному випадку.

8. Смертельна хвороба печінки, котра викликається, як правило, зловживанням алкогольними напоями.

9. Діяльність спеціалістів і волонтерів, спрямована на зміну поведінки, що може знизити бажання палити, пити алкоголь чи вживати наркотики.

10. Двоє читають газету. Один: – П-п'янство скоо-роочує жисть в два рази. О, Васюк! Тобі скільки рок-ків?

– Ти-ри, ти-ри, тридцять!

– Во! А коли б не пив, було б шістдесят!

Персонаж цього анекдоту. Із 100% тих, хто вживає алкоголь, 10-20% рано чи пізно стають ними.

11. Гнітючий стан зі страшними болями, котрий виникає у наркомана, якщо він не вживає наркотиків. Сленгова назва «ломка».

12. Вид наркотика, що виготовляють із конопель, його вживання, як правило, відкриває шлях до вживання «важких» наркотиків.

13. Прізвище мореплавця, котрий зробив дві речі, відомі всьому світові – відкрив Америку та завіз до Європи тютюн.

14. Смертельна хвороба, котра у курців зустрічається у 30 разів частіше, ніж серед тих, хто не палить, і яка має таку ж назву, як і представник типу членистоногих.

15. Зловживання лікарськими препаратами, продуктами побутової хімії з метою одурманення організму. Веде до ураження серця, легенів, нирок, печінки, мозку та інших органів.

16. Дуже важливий внутрішній орган, котрий найбільше потерпає від паління.

17. Набутий синдром, який спричинюється вірусом імунодефіциту людини.

! Наші вітання

Оксано Семенівно!

Нехай Ваше життя буде
схожим на палітру,
що виграє всіма кольорами
беселки:
червоний – це Ваше вічне
взаємне кохання,
помаранчевий – тепло та
дружніх стосунків,
жовтий – яскраве сонечко,
зелений – спокій і мир у душі,
блакитний – чисте безхмарне небо,
синій – вірність і чесність,
а для творчості у Вашому житті
нехай буде фіолетовий.

З повагою,

2-й клас Ковельської міської гімназії

Передплата на журнал «Птаха»

В будь-якому відділенні Укрпошти Волинської області по каталогу обласних періодичних видань на 2009 рік

Передплатний індекс 37499

Вартість передплати

3 місяці – 16,80 грн.,

6 місяців – 33,60 грн.,

12 місяців – 67,20 грн.

Оформити передплату можна і через редакцію журналу.

Розбірливо заповніть квитанцію – адресу доставки та контактний телефон – оплатіть її у найближчому відділенні банку і відправте заповнений бланк (квитанцію про оплату) поштою: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.

повідомлення	Отримувач платежу	
	ПП Самчинська Н.М.	26007500002286 33782376
	поточний рахунок отримувача код отримувача	
	Назва установи банку	Луцька філія АКБ «Форум» 303644
	МФО банку	
касир	ПІБ платника	
	Адреса платника, телефон	
	вид платежу: за передплату на журнал «ПТАХА»	
	період:	
	платник (підпис) сума, грн	

повідомлення	Отримувач платежу	
	ПП Самчинська Н.М.	26007500002286 33782376
	поточний рахунок отримувача код отримувача	
	Назва установи банку	Луцька філія АКБ «Форум» 303644
	МФО банку	
касир	ПІБ платника	
	Адреса платника, телефон	
	вид платежу: за передплату на журнал «ПТАХА»	
	період:	
	платник (підпис) сума, грн	

! Наші друзі

**Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку:)))**

Галина Жилка
– підприємець,
директор магазину
«Оксамит», голова
батьківської
громадськості міста.

Віталій Ківачук –
директор
Ковельського
госпрозрахункового
ринку.

Роман Ляшук
– приватний
підприємець,
депутат міської
ради, сфера
діяльності:
виготовлення та
продаж меблів,
дверей; рекламні
послуги.

Віктор Козак
– директор ТзОВ
«Ідея», член
ради регіону
міжнародних
перевізників
Волинської та
Рівненської
областей,
депутат районної
ради.

**Усіх молодих, креативних,
небайдужих
Волинський молодіжний
журнал «Птаха»**

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність
не просто спостерігати за всім, що відбува-
ється навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й
можеш викласти усе це у журналістський
матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх дум-
ках панує творчий неспокій, приєднуйся до

команди видання «Птаха»!!!

НАША АДРЕСА: м. Ковель

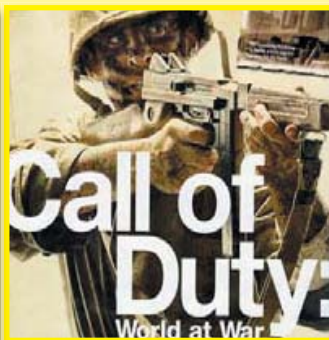
вул. Театральна, 11, к. 17

www.ptaxa.com.ua

e-mail: info@ptaxa.com.ua

8 (050)914-93-77 – Оленка

8 (068)2338513 – Ната

Grand Theft Auto IV

Системні вимоги:

- ОС: Windows Vista Service Pack 1 / XP Service Pack 3
- Процесор: Intel Core 2 Duo 1,8 ГГц, AMD Athlon X2 64 2,4 ГГц
- Оперативна пам'ять: 1,5 ГБ
- 16 ГБ вільного місця на жорсткому диску
- Відеокарта: 256 МБ NVIDIA 7900 / 256 МБ ATI X1900.

Опис. Що означає «Американська мрія» сьогодні? Для емігранта Ніко Белліка, який щойно прилетів з Європи, – це надія втекти від свого темного минулого. Його двоюрідний брат Роман мріє про те, що удвох з Ніко вони впливають свою удачу в Ліберті-Сіті, адже цей мегаполіс – відчинені двері у світ безмежних можливостей. Однак поступово брати заплутуються в боргах. «Темні ділки», злодії затачують їх у свої злочинні сіті. І тоді брати починають розуміти, наскільки далеко від всіх очікувань реальне життя у місті, яке поклоняється «золотому бичку».

Need for Speed: Undercover

Системні вимоги:

- Процесор: Intel Pentium 4 3.0 ГГц
- Оперативна пам'ять: 512 Мб
- 3D відеокарта сумісна з DirectX 9.0с 128 Мб
- 6.26 Гб вільного місця на жорсткому диску

Опис. Хто б міг подумати, що твоє життя обернеться переслідуванням, де ти – то мішень, то мисливець. Сідай за кермо, щоб потрапити в безжалісний міжнародний злочинний синдикат і зруйнувати його зсередини. Той, кого ти переслідуєш, – справжній маніяк на колесах. Він ганяє, ніби від цього залежить його життя, і, можливо, так воно і є. У нього відповіді на всі твої питання, і твоє завдання – вибити їх із нього. Що й казати, армада поліцейських перехоплювачів не полегшить твого життя. Кожна крапля твоєї майстерності знадобиться, щоб уникнути закону, перемогти ворога і виявити істину, яка покладе край цій гонитві раз і назавжди.

Call Of Duty – World At War

Системні вимоги:

- Процесор Intel Pentium 4 3.0 ГГц
- Оперативна пам'ять: 512 Мб
- 3D відеокарта сумісна з DirectX 9.0с 128 Мб
- DVD-ROM

Опис. Тема Другої світової схожа на пасовища, де все з'їджене до останньої травинки. На відміну від фашистів, японці ховають снайперів у кронах пальм, біжать в атаку з криком «Банзай!», метають «гостинці» з привідчених люків, а ми вивергаємо полум'я з нескінченного вогнемету. Але правила війни – ті ж, що й три роки тому: використовувати укриття і йти вперед, інакше гра не перестане підкидати «м'ясо». Стріляємо у буйні голови, що по-служливо стирчать з-за перешкод, плюємо на участь віртуальних напарників (адже їх запас необмежений), дякуємо розробникам за систему ощадливих «чекпойнтів», бо смерть від випадкової гранати злить неймовірно.

Інформація від магазину «до МАЖОР»

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

ПТАХА

№ 12-1, 2008-2009

Головний редактор:

Ольга Ляснюк

Верстка та підготовка до друку:

Володимир Камінський (ПВД «Твердиня»)

Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець). Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17

e-mail: info@ptaxa.com.ua.

www.ptaxa.com.ua

Свідectво про реєстрацію: ЛВ № 309-43Р від 29. 11. 2007. Видається з грудня 2007 Виходить 1 раз у місяць. Ціна договірна Наклад 1500 прим.

ФОТОПРИКОЛИ

Дід Мороз –
верхолаз

У деякі по-
ліські райо-
ни можна
дістатися
тільки та-
ким чином...

Снігуроньок забагато не буває!

А тепер можна і до Снігуроньки...

Журнали можна купити в таких торгових точках:

На торгових прилавках Урпо-
шти, а також:

У м. Ковелі:

- 1) магазин «АВС», (привокзаль-
на площа);
- 2) перший поверх магазину
«Метро», (вул. Театральна);
- 3) торгова точка біля кафе «Казка»
(бул. Лісі Українки);
- 4) торгова точка при вході у за-
лізничний вокзал;
- 5) точка продажу преси в су-
пермаркеті «Салют», (вул. Воло-
димирська);
- 6) точка продажу преси в су-

пермаркеті «Наш Край», (вул.
Брестська);
7) в супермаркеті «Вопак»;
8) у магазині «Мажор» (вул.
Сагайдачного, 6в);
9) у магазині «Мажор» на
Брестському ринку (ЗОШ № 7);
10) у кінозалі «Прем'єра» (вул.
Незалежності, 100).

У м. Нововолинську:

- 1) магазин «Екстрім», (бул.
Шевченка, 8 та 25);

У м. Луцьку:

- 1) супермаркет «Вопак» при
вході (бул. Лісі Українки).
- 2) біля ЦУМу, довгий прилавок;
- 3) магазин «Вінок волошко-

вий», (Театральний майдан).

У м. Володимирі-Волинському:

- 1) супермаркеті «Вопак»;
- вул. Князя Василька, 2
- вул. Ковельська, 132/2

